

si kedykoľvek cez deň občerstvenie v prípade, že človek nestihne hlavné chody.

Odložila som ho na stôl, roztvorila druhý hárok a čítala:

Vodcovia našej krajiny musia byť kedykoľvek pripravení na čokoľvek. Počas nasledujúceho týždňa budeme testovať práve túto vašu schopnosť. Veríme, že ste pripravená stať sa jednou z nás.

Študenti posledného ročníka štátnej správy

Skúsila som zasunúť kľúč do zámky vo dverách a zistila som, že tam dokonale padne. Vložila som si ho do vrecka a zdvihla som zo stola čierne solárne hodinky. Priemer päť centimetrov. Strieborné solárne panely okolo ciferníka poháňali žiarivé ručičky uprostred. Tlačidlom vzadu sa menil čas. Druhým sa nastavoval budík. Porovнала som čas, ktorý ukazovali, s tým, ktorý bol na hodinách v mojej izbe. Sedel na sekundu. Ak udržím solárne panely nabité, budem vedieť presný čas bez ohľadu na to, čo si študenti posledného ročníka na nás pripravajú.

Pohrávala som sa s hodinkami a premýšľala, aké úlohy by mohli vymyslieť. Michal vravel, že sa to každý rok mení, takže jeho osobné skúsenosti by mi nepomohli. Ale myšlienka naňho mi pripomenula spomienku z doby tesne predtým, ako sa začala Skúška, keď sme prišli do Tosu. Michal mi vtedy poradil, aby som mala svoje veci vždy prichystané. Tú radu som poslúchla. A pretože z toho odkazu vyplývalo, že mám kedykoľvek očakávať čokoľvek, rozhodla som sa tej rady opäť držať.

Šla som do spálne, odložila rozvrh na stôl a vzala univerzitný batoh. Okolo jedného popruhu som zapla solárne hodinky, aby sa mohli priebežne dobíjať. Do batoha som si zabalila náhradné oblečenie, ponožky a Zeenov prenosný komunikátor. Potom som sa

zamyslela, čo by sa mi ešte mohlo hodiť. Vreckový nožík. Uterák. A nakoniec ešte ceruzka a papier s tou správou. Potom som si batoh prehodila cez plece a zamierila dolu. Bolo načase zapracovať na tom, o čom sa predtým zmienil Ian. Pokiaľ naozaj chcem byť čo najlepšie pripravená, musím sa zoznámiť s ostatnými spolužiakmi. Nastal čas nájsť si priateľov.

V spoločenskej miestnosti s kozubom posedávalo zo desať študentov. Prvákov bolo len zopár. Ostatní zrejme ešte upratovali po obede. Tí, ktorí tu sedeli, držali v rukách svoje rozvrhy, takže mi napadlo, že sa po obede nestihli vrátiť do svojich izieb. Uvažovala som, či ich dolu držala túžba po spoločnosti, alebo strach, že ich opäť zamknú. Rozhliadla som sa okolo seba a všimla som si osamelú postavu sediacu na vyblednutej žltej pohovke vzadu v rohu. Zamierila som tam.

„Nebude ti prekážať, keď si prisadnem?“ spýtala som sa.

Enzo na mňa uprel tmavé oči. „Je mi to jedno.“

Nebolo to práve najsrdečnejšie privítanie, ale aj tak som si sadla. Všimla som si, že na ľavom palci má náplasť. „Volám sa Cia Valeová.“

„Ja viem.“ Enzo sa rozhliadol po izbe a opäť sa sústredil na svoj rozvrh.

Keď som sa aj ja rýchlo pozrela okolo seba, pochopila som prečo. Všetci prváci z Tosu nás sledovali prižmúrenými očami. Nájsť si priateľov asi nebude také ľahké, ako som dúfala. Lenže fakt, že Enzo sedel sám v rohu, mi našepkával, že so svojimi spolužiakmi zrejme nemá blízky vzťah. Keby sme boli sami, možno by bol ochotný rozprávať sa.

Vstala som, prehodila si batoh cez plece a pozrela sa na jeho rozvrh. „Prestalo pršať. Pôjdem sa trochu prejsť.“ Potom som stišla hlas a dodala: „Každému nechali v izbe správu. Nedá sa z nej veľmi zistiť, aké plány s nami majú na budúci týždeň, ale možno by si si ju aj tak chcel prečítať.“